

Việt Nam

Quê Hương Ngạo Nghễ

Nguyễn Đức Quang
Sài Gòn 1966

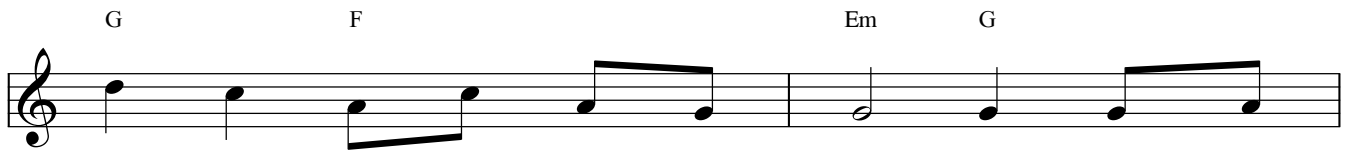
1. Ta như nước dâng dâng tràn có bao giờ tàn. Đường dài ngút
2. Ta như giống dân đi tràn trên lò lửa hồng. Mặt lạnh như

ngàn chỉ một trận cười vang vang. Lê sau bàn
đồng cùng nhìn về một xa xăm. Da chan mô

chân gông xiềng của thời xa xăm. Đôi mắt ta rục
hôi nhễ nhại cuộn vòng gân tươi. Ôm vết thương rỉ

sáng theo nhịp xích kêu loang xoang. Ta khoa xích
máu ta cười dưới ánh mặt trời. Ta khuyên cháu

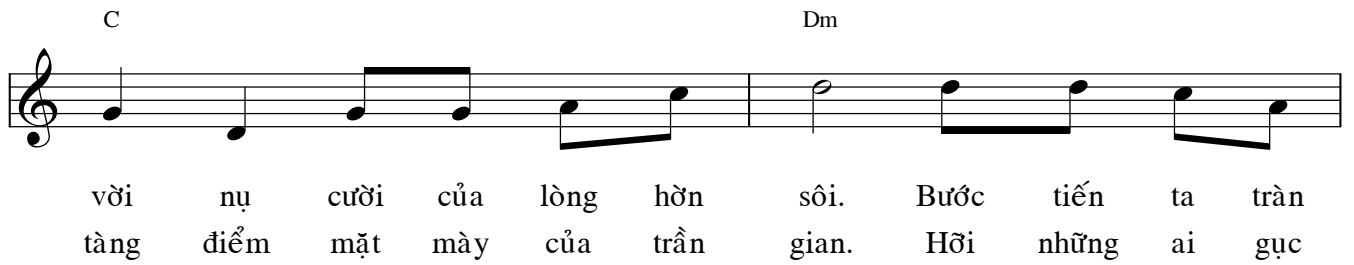

kêu vang dậy trước mặt mọi người. Nụ cười muôn
con ta còn tiếp tục làm người. Làm người huy

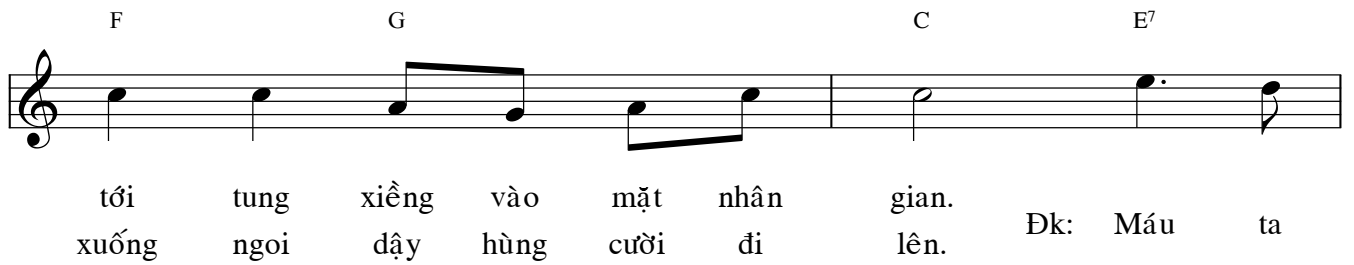
đời là một nụ cười không tươi. Nụ cười xa
hoàng phải chọn làm người dân Nam. Làm người ngang

C Dm

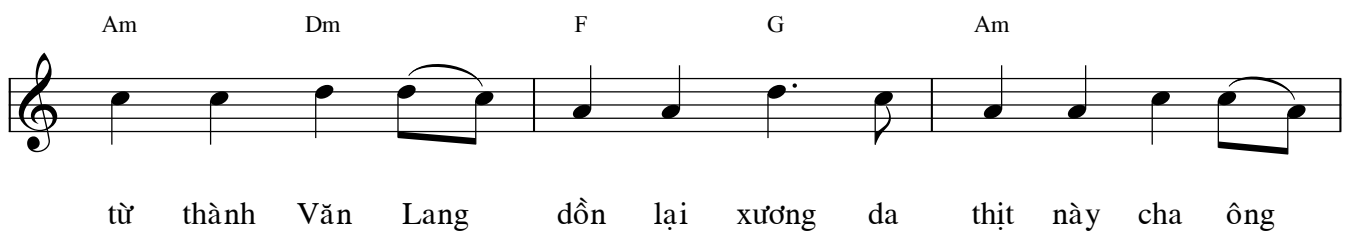
vời nụ cười của lòng hồn sôi. Bước tiến ta tràn
tàng điểm mặt mày của trần gian. Hỡi những ai gục

F G C E7

tối tung xiềng vào mặt nhân gian. Đk: Máu ta
xuống ngoi dậy hùng cưỡi đi lên.

Am Dm F G Am

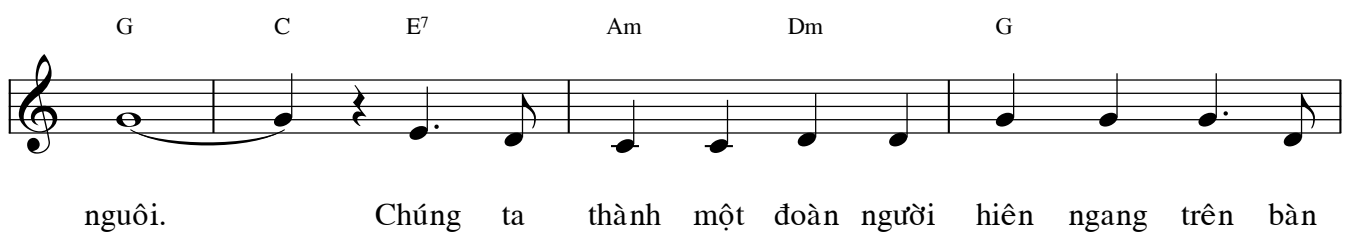
từ thành Văn Lang dồn lại xương da thịt này cha ông

G Dm F

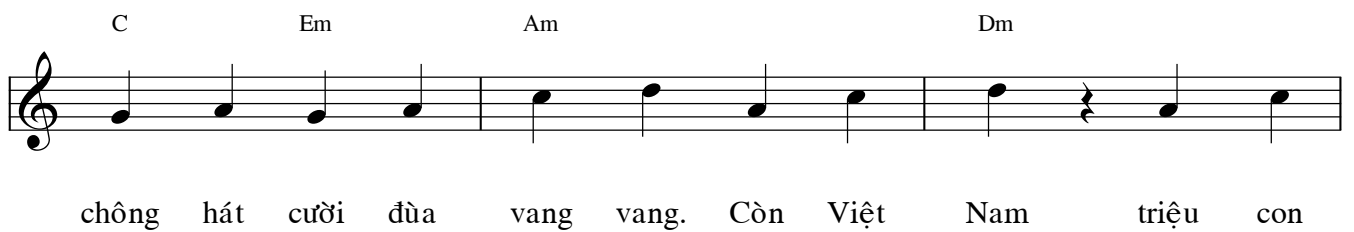
miệt mài. Từng ngày qua cười ngạo nghệ đi trong đau nhức không

G C E7 Am Dm G

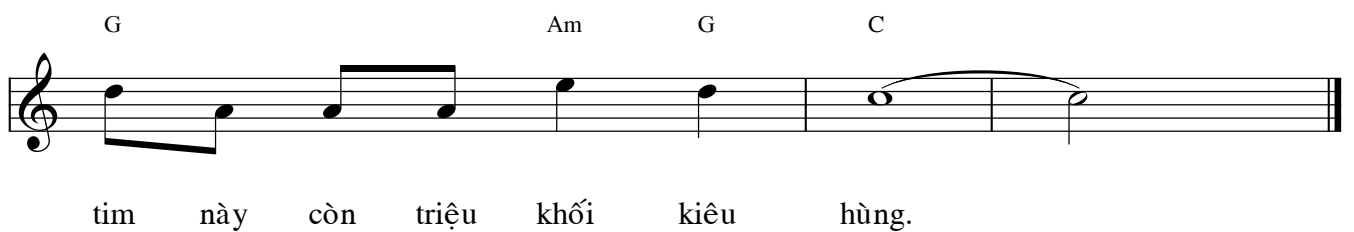
ngươi. Chúng ta thành một đoàn người hiên ngang trên bàn

C Em Am Dm

chông hát cười đùa vang vang. Còn Việt Nam triệu con

G Am G C

tim này còn triệu khối kiêu hùng.